

MUNI VIČER

Nina i kletva pernate zmije

Prevela s italijanskog
Dolores Kalodera Petrović

■ Laguna ■

PRVO POGLAVLJE

Karkonova klopka i brzi korijander

Adonis je mahao repom i njuškao staklenu kutiju u obliku zvezde. Radoznalo je posmatrao neobičnu supstancu koja je unutra plutala. U tami sobe blesak je stvarao magičnu atmosferu koja kao da je najavljivala velike događaje. I Platon, koji se privijao uz veliku dogu, izgledao je zainteresovano. Preo je čekajući da pas šapom gurne predmet kako bi se otkotrljao s mekog jastuka, koji je Nina stavila tik uz krevet s baldahinom.

Devojčica sa Šestog Meseca je blaženog izraza lica spavala pod tirkiznim perjanim jorganom. Blaga tišina koja je obavijala sobicu kao da je, makar u ovoj božićnoj noći, odagnala preteći Glas, moćnu kreaciju zakletog neprijatelja male alhemičarke grofa Karkona Ka d'Ora. Glas se javljao u obličju pustinjaka bez senke i lica. Već nekoliko dana nije Nini dolazio u san. Verovatno je

smišljao nove strategije kako bi ubedio devojčicu da se istinsko Dobro nalazi u Svetu Tame.

Nina je uprkos svemu zaspala s osmehom.

Mračne sile su vrebale, spokoj koji je okruživao vilu Espasiju bio je, dakle, samo prividan.

U plavoj sobici zavladała je zimska tišina, ona u kojoj se uživa pred svitanje, dok noć briše radosna sećanja.

Međutim, pas i mačka bili su uznemireni: nisu mogli dočekati da probude Ninu da bi se igrali ovim čudnim svetlećim predmetom koji joj je darovao deda Miša. Izenada, Platon skoči na stočić i dragoceni špil alhetarota i drevni Ozirisov bodež Sikim Kadim padoše na tepih. To su takođe bili božićni darovi pristigli sa Ksoraksa. Već mesecima je deda živeo na Ksoraksu kao biće od svetlosti. A ovi darovi nosili su skrivena značenja, možda čak i značajnija od ljubavi s kojom su poslali unuci. Ubrzo će joj biti od velike koristi u pravom-pravcatom ratu među alhemičarima. Ninu napokon probudi Platonovo šunjanje. Gundajući, devojčica upali svetlo i strogo pogleda dve životinje.

„Nenosni ste, hoćete li mi nekad dopustiti da spavam?“, reče iznervirano, ali krajičkom oka jasno vide da dva izuzetno dragocena poklona leže na podu. Pridiže se u krevetu i pre no što će ukoriti mačora, obori staklenu zvezdu na jastuk ispod svojih nogu.

„Svih mi smazanih čokolada! Nije valjda da sam je razbila?!“, uzviknu prestrašeno. Brzo poskoči s kreveta i

podiže je. Instinktivno pogleda dlan desne ruke i zagleda se u svoj zvezdasti beleg: bio je savršeno crven, dakle, nikakve opasnosti nije bilo na vidiku. Posmatrajući oblik kutijice, jedna misao joj pade na pamet: „Zvezde, alhemijski znaci sudbine. Mora da je ovaj predmet neophodan za spasavanje Šestog Meseca.“

U deliću sekunde vrati pogled na magični predmet. Nije bio oštećen, neobična gasovita supstanca nije promenila izgled. Pomilova kutiju i prstima ovlaš pređe preko ksoraksijskih slova utisnutih u staklu:

„K. K. Šta li je sad pa to?“, upita se dok je skupljala špil alhetarota i podizala egipatski bodež. Položi tri predmeta na jorgan, okrete se prema psu i mačoru i obrati im se strogo: „Da vam više nije palo na pamet da se igrate mojim magičnim predmetima! Jasno?“

Adonis se skljoka na tepih pokunjen, a Platon obesi rep i šmugnu pod stočić. Bilo je 6 sati izjutra, 25. decembra, i tako je započelo praznično jutro u vili Espasiji.

Nina je još uvek bila radosna i poletna. Prethodno večer koje je provela uz porodicu i prijatelje bilo je nezaboravno. Već je sedam meseci živela u velikoj vili koju je nasledila od dede, čuvenog alhemičara i filozofa za kog se verovalo da je umro od srca.

Zapravo, stvari su bile posve drugačije. Usmratio ga je zlokobni čarobnjak Karkon Ka d'Oro, no zahvaljujući svom Taldom Luksu, deda Miša nije stvarno umro. Pretvorio se u svetlost i od tog trenutka živi na Šestom Mesecu. Stari dobri Miša nije ostavio unuci u amanet samo Taldom Luks i vilu Espasiju već i jedno mnogo veće nasleđe. Bio je to zvezdasti beleg boje jagode na dlanu desne ruke.

Nina je bila predodređena da postane Velika Alhemičarka.

Pravila i formule, alfabet i mnogobrojni zlatni instrumenti, knjige i dokumenti, sve je to bilo od velike pomoći devojčici sa Šestog Meseca. Mesecima se pomoću toga suočavala sa nepredvidljivim, opasnim misijama. I tog božićnog jutra bilo joj je sasvim jasno da će misija spasavanja Ksoraksa podrazumevati još žrtava.

Uz glasno zevanje, Nina razmaknu zavese. Zureći kroz prozor, bila je očarana svitanjem i krovovima venecijanskih kuća koji su bili prekriveni snegom i ličili na marcipan. Noć se završavala, a nebo je najavljivalo dolazak zore.

Na brzinu je obukla crvenu debelu jaknu i crne pantalone s dubokim džepovima, zatim je uzela tri magična predmeta i izašla iz sobice u pratnji Adonisa i Platona. „Tiše to malo, svi spavaju“, naredi ljubimcima. Nipošto nije želela da probudi roditelje, koji su spavali u

susednoj sobi, kao ni tetke iz Španije, Karmen i Andoru, koje su hrkale u raskošnoj spavaćoj sobi profesora Miše. Na vrhovima prstiju siđe niz zavojite stepenice, obiđe oko velike božićne jelke osvetljene hiljadama šarenih sijalica, zatim proveri je li Ljuba, ruska kućepaziteljka, još uvek u krevetu, pa se kao lasica ušunja u Sobu s kaminom.

Na svoje veliko iznenađenje, zateče Maksa 10-p1 kako hrče u fotelji. Još uvek je bio prerušen u Deda Mraza: crvena kapica mu je krasila glavu, a lažna brada pokrivala nos.

„Makse! Šta ćeš ti ovde?“, uzviknu prilazeći mu.

Odani android se naglo probudi, podiže na noge škripućući kolenima, namesti bradu i zburnjeno odgovori: „Nina! Zakspao ksam ovde jer niksam mogao da ksidem u Podvodnicu. Nemam kstaklenu kuglu za ulazak u laboratoriju. Ksamo ti je imaks.“

Nina klimnu glavom i nasmeja se. Maks je bio u pravu. Prethodne večeri, kad su svi pošli na spavanje posle obilne večere uoči Božića, android je ostao sam. Kako nije mogao da se vrati u tajnu laboratoriju pod lagunom, sakrio se u Sobu s kaminom u nadi da ga niko neće primetiti.

„Ajajoj, oprosti mi, Makse! Kad sam sinoć uletela u sobu s Dodom, Českom, Roksi i Fjore, otpakovala sam dedine poklone. Pronašla sam ova tri predmeta. A onda, čim je njih četvoro otišlo, zaspala sam kao klada!“

Maks se gegao i vrteo zvonastim ušima, a zatim se zagledao u tri predmeta koja je Nina držala.

„Zanimljivo: kstaklena kutijica, bodež i kspil karata. Ksta ćeks ks njima?“, radoznalo upita.

„Blage veze nemam. Deda mi nije ostavio nikakva naročita uputstva. Pošla sam da ih ostavim u laboratoriju. Hajde sa mnom, idemo u Podvodnicu, konačno ćeš moći da se naspavaš. Deda Mraz je imao napornu noć!“, reče uhvativši podruku metalnog Deda Mraza.

Kad su došli u Duždevu dvoranu, Nina izvuče iz džepa kuglu, postavi je u udubljenje na dovratku i uđe s Maksom. Najpre je odložila tri predmeta na sto za eksperimente pored Knjige koja govori, *Magičnog sistema sveta*, a zatim se sagla, izgovorila *Quos Bi Los* i podigla vratanca. Devojčica i android su sišli i našli se u brznoj prikolici. Za nekoliko sekundi već su bili pred kamenim vratima laboratorije pod lagunom. Nina je upotrebila prsten od dima, odapela strelu i najzad ušla u Podvodnicu.

Svetla su gorela, kompjuter nije registrovao nijednu Etereinu poruku, a vatra u kaminu je gorela kao i obično.

„Makse, trebaćeš mi danas! Najpre moram da sprovedem jedan alhemijski ogled, jer ne sumnjam da mi Karkon i Loris Sibilo Loredan neće dozvoliti da preдахnem. Osim toga, zabrinuta sam za Doda i profesora Hosea“, reče oslonjena na vrata.

„Znaks dobro da nijedna miksija nije bila laka. Pomoći ću ti kao ksto ksam uvek pomagao“, odgovori Maks trepćući.

Pre nego što je Nina izašla, android zbacila sa sebe kostim Deda Mraza i zadovoljno joj ga vratio: „Priznajem da ksam uživao, hvala ti. Ali vikse mi ne pada na pamet da noksim ovu bradurinu i cokule. Ksigurno ksvi miksle da ksam ksiksao ks uma!“

„Onda to znači da za tebe nema novogodišnje proslave?“, upita Nina.

„Nikada niksam kslavio Novu godinu, ne intereksuju me takve zgode.“ Zatim je dohvatio za ruku i pogleda pravo u oči: „Ne zaboravi da mi pozdraviks tetku Andoru. Ksimpatična je, kada ksam ks njom pričao činilo mi kse kao da je preda mnom Karkonov android. Miksliksi li da bih mogao opet da je vidim?“

Nina se osmehnu: shvatila je da se između njene tetke i androida rodilo lepo prijateljstvo. Međutim, nije bila sigurna da je to dobra stvar. Ona dohvatio kostim i poslala Maksu poljubac: „Ne verujem da ćeš je opet videti. Nema razloga da moja teta Andora zna ko si ti. Trebalo bi da joj ispričam toliko stvari koje su se do sada dogodile. Žao mi je, ali stvarno ne mogu.“

Maks 10-p1 sede kraj prozora Podvodnice, tužno posmatrajući morsko dno. S pogledom uprtim u mesto gde je bio položen kovčeg Karkonovog androida,

prošaputa: „Znaks, nedokstaje mi druga Andora, joks niksam prihvatio da je nema.“

„Znam, znam, Makse. Ali ovako je najbolje za sve.“ Nina nije želela da ga razočara, ali bilo je opasno uplitati tetku Andoru u misiju. Već je dovoljno propatila kada ju je Karkon zatočio u kulu u Toledu da bi aktivirao njenu savršenu kopiju, lažnu Andoru, zlog klona koji je sam sebe uništio u očajanju zbog višemesečnog zatočeništva u Podvodnici. Prava tetka je čudom preživela i to je bilo najvažnije.

Nina se za tren ponovo našla u laboratoriji, sela na klupu i opet uzela da zagleda dedine poklone. Razmišljala je šta treba da radi i pokušavala da se usredsredi. Glavni zadatak bio je da napravi brzi korijander. Ova supstanca je omogućavala sposobnost telekineze, ili je makar tako pročitala u knjizi *Drugari u avanturi* velikog alhemičara i pisca Birijana Birova.

S druge strane, *Magični sistem sveta* bio je izričit: Nina je morala da izmisli novi alhemijski napitak da bi mogla premestiti posudice s đavoljim dimom i tihim zlatom iz palate grofa Karkona, a da to niko ne prime ti. Tek kada se te dve supstance nađu u istom kazanu sa safirom i zlatom, ponovo će moći da uđe u Sobu za vradžbine i dokopa se treće tajne. Uređaj u kom se krila treća tajna bio je zaštićen i premazan krinovom rosom, ali motor je dodatno bio ojačan pomoću nule,

čarobnog broja grofovog izuma. Ukoliko Nina uspe da spravi magičnu smesu, moći će da se suoči s Kabitus Morbanteom, kobnom i zaraznom Karkonovom vradžbinom zahvaljujući kojoj ju je Karkon držao podalje od svoje palate.

Eksperiment koji je *Magični sistem sveta* tražio nije bio ni najmanje jednostavan, ali unuka profesora Mihaila Mesinskog već je držala alhemijaska znanja u malom prstu. Samo ako uspešno sprovede ovaj zadatak, biće korak bliže spasavanju Ksoraksa, Šestog Meseca. Moći će konačno da oslobodi dečje misli, i otkrije poslednje dve tajne – tajnu zemlje i tajnu vode.

Časovnik laboratorije pokazivao je 6 sati, 39 minuta i 18 sekundi. Nina je bila zadubljena u misli: mogla se zadržati još malo u laboratoriji dok se ostali ne razbude. Na božićno jutro svakako nije smela da se zatvori u laboratoriju i zamajava se eksperimentima.

„Ljubičasti biber mi treba za brzi korijander, ali to već imam“, reče glasno, otvarajući ladicu u kojoj su ležale kuglice koje joj je donela Andora. Naivna tetka je bila ubeđena da su to dragocene perle Ninine bake, princeze Espasije!

„Imam i zapaljivo brašno, smestila sam ga između dva ogledala. Mora da je sad već gotovo“, reče okrenuvši se da proveriti magični prah, „a kišnica je na sigurnom, kraj piramide sa zmajevim zubima. Fali mi još samo

kosmata kometa“, nastavi nabravši nos. „Knjiga mi je rekla da će ona stići s neba. Čudno, vrlo čudno. Do sada, vala, još ništa nije palo s neba!“

Ona podiže pogled i zaškilji u zvezdanu mapu koja je pokazivala Šesti Mesec, zatim skrenu pogled i pročitaj, po ko zna koji put, natpis na zidu: „Vreme služi, ali ne postoji.“ Prelistala je Karkonove beleške i prisetila se numeromagije i mehanogeometrije, i najzad otvori dedinu crnu beležnicu i ponovi napamet alhemijske formule Ksoraksa. Bilo je jasno da već zna toliko toga, ali još uvek nije bilo dovoljno da bi spasla Ksoraks. Devojčica položi dlan na vodeni list *Magičnog sistema sveta* i upita: „Knjigo, pa gde da iskopam tu kosmatu kometu?“

Odgovor si dobila

na pitanje ovo.

Zašto istinu

ne tražiš nanovo?

I zaista, pre nekoliko dana Knjiga joj je već objasnila da će joj kosmata kometa stići s neba. Nina pogleda vodeni list i gundajući reče:

„Knjigo, ali s neba ništa nije stiglo!“

Sada *Magični sistem sveta* ne odgovori, već se naglo zatvori pokazujući Nini samo korice koje je krasio gugi, magična ptica sa Ksoraksa.

Devojčica je shvatila da će morati da se snađe kako zna i ume. Ovo je bio pravi izazov.

„Tako mi svih smazanih čokolada! Već je 7 sati i 30 minuta!“, uzviknu gledajući na sat.

Ona otvori vrata laboratorije i otrča u kuhinju. Ljuba, mila ruska dadilja, bila je već za štednjakom i pripremila kafu, grejala mleko i uvijala pitu od jabuka.

„Ninočka, već si budna?“, upita iznenađeno.

„Da, Puslice, sad idem da probudim mamu, tatu, a i tetke“ – pa tako i uradi. Pope se zavojitim stepenicama i kao munja širom otvori vrata dedine sobe i viknu: „Božić je. Buđenje!“ Tetke se naglo probudiše, Karmen se skotrlja s kreveta, a Andora prekri lice jorganom. Nina se zakikota, a zatim otrča u sobu svojih roditelja u pratnji Adonisa i Platona, koji su najzad pokazali poslušnost. Vera i Đakomo su još uvek spavali kao klade. Nina se zagnjuri u veliki krevet, pas zalaja, a Platon skoči na tatin stomak.

„Nina... koliko je to sati? Šta se desilo?“, upita pospana mama dižući glavu s jastuka.

„Desilo se novo jutro, ustajte!“, reče devojčica uvlačeći se pod pokrivače.

Čak su i pas i mačka izgledali srećni što vide porodicu na okupu: posle toliko vremena Đakomo, Vera i Nina mogli su da provedu zajedničko vreme, da uživaju svi zajedno, da ćeretaju i smeju se.

Doručak je bio postavljen u svetloj Dvorani nadomak ružičnjaka. Kad su svi bili za stolom, oglasilo se zvonce: bili su to profesor Hose i baštovan Karlo Bernoti.

„Ola,* jeste li se naspavali? Može li jedna kafica?“, upita veselo španski profesor skidajući mantil.

„Dragi profesore, je l' veje još uvek?“, upita Karmen zagrizavši komad pite.

„Bogami je dobro zavejalo! Sve mi se čini da ćemo Božić provesti u kući“, odgovori Hose dohvativši čokoladni keks.

Andora se približi Nini i prošaputa: „Ma gde se sakrio onaj tvoj bradati prijatelj? Baš sam se fino ispričala s njim, divan jedan čovek. Nešto mi se čini kao da ga poznajem.“

„Morao je da ide, ima mnogo obaveza“, užurbano odgovori Nina, ne želeći da dodatno objašnjava.

Ali u tom času umeša se Karmen podsmešljivo: „Ja bih rekla da joj se bradati dopao!“

„Ma šta bulazniš!“, odgovori gotovo uvređena Andora. Svi počеше grohotom da se smeju. Andora pocrvene kao bulka, obori pogled i puterom namaza krišku hleba.

Kad je doručak bio završen, mala alhemičarka zgrabi za ruku profesora Hosea i, uz izvinjenje, odvuče ga u Duždevu dvoranu. Kad su bili nasamo, ispriča mu sve:

* Špan.: *hola*, zdravo (Prim. prev.)

opisa poklone koje je dobila od dede, uključujući i špil alhetarota.

„Alhetarota?“, ponovi iznenađeno profesor gladeći bradu.

„Jeste, ali rečeno mi je da ne smem da zagledam karte, treba da ih upotrebim u toku nekog putovanja. Mada, znajući da ih je osmislio Loris Sibilo Loredan, možda ne bi škodilo da proučim više o njima“, reče Nina gotovo kao da priča sama sa sobom.

„*Muj bjen*.* Slažem se. Ali, draga moja *munjeka*** , ovih dana je Loris Sibilo Loredan besan kao ris. Dobro znaš da bi rado došao glave meni i Dodu. Ne bi me začudilo da opet nešto smeri i petlja, samo da nas strpa u *Pjombi*. Kažem samo da treba da otvorimo četvore oči.“ Španski profesor je bio u pravu: uistinu, gradonačelnik je ovog časa sklapao dogovor s grofom Karkonom. Uskoro će se Nina i njeni prijatelji ponovo naći u opasnosti.

Hose reče Nini da je zabrinut zbog alhetarota: „Te karte su opasnije nego što misliš. Makar mi reci šta smeriš s njima.“

„Ne mogu, profesore, znate da ne mogu. Samo mi verujte i strpite se. Obećajte mi da ćete biti tu za mene, vaša pomoć mi je uvek potrebna.“

* Špan.: *muy bien*, vrlo dobro (Prim. prev.)

** Špan.: *muñeca*, lutko (Prim. prev.)

Ninin izraz lica se promenio istog trena. Strepela je da će se profesor vratiti zajedno s tetkama u Madrid.

„*Siempre*.* Pomagaću ti uvek. Dao sam reč tvom dedi i sve moje alhemijско znanje ti je na raspolaganju. Posebna si. Uostalom... verujem da si me već nadmašila“, odgovori Hose namignuvši.

Nina se zadovoljno nasmeši i dodade: „Nego, profesore, kad opet odete u Biblioteku Svetog Marka, možda uspete da iskopate još nešto... Kad ste uspeli da pronađete *Tajni dokument* o Loredanu, samo nebo zna šta se tamo sve krije.“

Hose potvrdno klimnu glavom. I on je čekao savršen trenutak da opet poseti Biblioteku.

Iznenada u sobu uđe Karmen. Videvši ih kako sede i ćeretaju, ubaci se: „Profesore, pa ko to još drži časove uoči Božića!“

Hose odmahnu glavom i zagrlj tetku. Dao je reč da će ovo biti dan posvećen igri i veselju.

I donekle je tako i bilo. Makar jedan deo dana...

To poslepodne u vilu Espasiju stigli su Ninini prijatelji s roditeljima. Sad su se porodice već odomaćile i opustile, svi su se smejali i ćaskali. Samo što su gosti zakoračili u atrijum, nalet ledenog vetra i ledenih pahulja obavi prostoriju. Nina pritrča Dodu i Česku koji su

* Špan.: *siempre*, uvek (Prim. prev.)

ušli s poslužavnikom i kolačima, dok su Fjore i Roksi unosile sobne biljke koje je Ljuba postavila pored kineskih skulptura.

Fjore i Roksi su bile elegantno obučene: Fjore je nosila dugu suknju od plavog somota i majicu u tonu, dok je Roksi bila u vunenom kostimu sa raznobojnim pantljikama koje su visile s rukava.

„Ju, ju, ala ste se doterale!“, uzviknu Nina pogledavši ih od glave do pete.

„Šta kažeš, a?“, upita nadmeno Fjore.

„Ovaj sam dobila od mame“, govorila je Roksi demonstrirajući odevnu kombinaciju.

„Pogledajte mene – ja izgledam kao da me je poplava izbacila. Ovo je prvo što sam zgrabila kad sam ustala“, pravdala se s rukama u džepovima mala alhemičarka.

To popodne bilo je zbilja idilično: gungula, ćaskanje, klasična muzika, karte i šah, i naravno, glasan smeh. Tetke su s Ljubom pripremale desert, a mame su pričale o svojoj deci uz čaj. Vera je prepričavala porodične dogodovštine o baki Espasiji de Rigeiri i profesoru Miši. S vremena na vreme bi pogledala bakin portret koji je krasio prostoriju.

Božićno poslepodne je bilo idilično, vatra je gorela u kaminu, a kroz prozore se videlo kako veje. Čim je Nina shvatila da su odrasli zaokupljeni pričama, dala je hitro znak družini da se spuste u laboratoriju.

„Dakle, jesi li otkrila šta je u staklenoj kutiji?“, upita Roksi, koja zbog radoznalosti oka nije sklopila čitave noći.

„Nemam pojma čemu služi, ali opet osećam da je rešenje ispred nosa. Oko alhetarota nema brige, Hose će potražiti postoji li neki izvor o ovom Lorisovom izumu u Biblioteci, pa ćemo znati kako se koristi“, odgovori Nina proveravajući špil magičnih karata.

Česko priđe ogledalima koja su prekrivala zapaljivo brašno: „Gotovo?“, znatiželjno upita.

„To je gotovo, da, kišnica se nakupila, ljubičasti biber je tu... nedostaje još samo kosmata kometa! Čim to nađemo, možemo da napravimo brzi korijander“, odgovori Nina oslanjajući se na sto za eksperimente.

Usred ovog razgovora, neki čudan nemir je obuzimao Ninu, kao da je predosećala nešto. A predosećaj je do sada nikad nije prevario.

Zvezdasti beleg na dlanu poče da tamni.

„Šta... šta... se de... desilo, Nina?“, upita Dodo, prebledevši.

Deca se osvrnuše oko sebe: nemoguće je bilo da bi Karkon došao baš ovamo, u laboratoriju. To se nikada nije dogodilo! Nina dodirnu beleg – činilo se da je posiveo.

„Predosećam da se nešto događa, ali ne shvatam šta.“ Plave oči zasjaše, a srce joj je snažno udaralo i osećala je kako joj kolena klecaju. Ona položi šake na korice *Magičnog sistema sveta* i usredsredi se.

Knjiga se naglo otvori, zelena svetlost zaslepe decu i ona pokriše lica.

*Naum prepun mraka
dolazi od zlog čarobnjaka,
u klopku i obmanu te vodi
smišljajući sve da ti naškodi.
Ali ništa ne možeš pogoditi
o onome što će se sad dogoditi.
Staklene kutije drži se:
tajna unutra krije se.*

Nina se trže i položivši na vodeni list dlan sa zvezdom koja je sve više tamnela, upita:

„Knjigo, zar mi pretila opasnost? Zvezda nije crvena.“

*Opasnost će zaista stići,
no strah ti neće pomoći.
Stavi kremu plavu koja je veoma blaga,
zvezda će porumeneti, ožiljku ni traga.
Uzmi onu kutiju staklenu
i ne muči više glavicu malenu.*

Knjiga joj je dala naznake. Ukazala joj je na klopke koje upravo sprema Karkon. Nina uze dedinu plavu pomadu i namaza je preko belega. Za nekoliko sekundi zvezda ponovo povratila crvenu boju.

Fjore sede na pod i uzdahnu: „Izvukli smo se. Najezila sam se, samo što mi srce nije u grlu završilo. Pomislila sam da je grof došao ovamo.“

„Mutivoda, ko zna šta sad smera“, reče Roksi češući glavu.

„Hoće li u... u... u lov na... na... mačke?“, Dodovo pita nje ih je sve trgnulo.

„Ma ko je još čuo da se lovi uoči Božića! Čak bi i ta gnusoba mogla malo da se odmori za praznike. Da se mane peripetija i zlobnih trikova“, dodade Česko.

„Ma nema šanse da će loviti po ovakvom kijametu. Uostalom, sve je zavejano, ulične mačke su se već posakrivale“, odsečno reče Nina. „Knjiga je rekla da moram razotkriti tajnu u staklenoj kutiji, šta god to značilo. Zvuči prosto, ali nije.“

Roksi dohvati staklenu zvezdu s neobičnom gasovitom supstancom i osmotri je. „A da je razbijemo i uzmemo ovo što je unutra?“

„Ma jesi pošandrcala?!“ Nina joj istrže kutiju. „To je dedin poklon, šta ti pada na pamet da lomim poklone!“

„Trebalo da shvatimo šta označavaju slova. Možda nešto nađemo kod Birova i Tadina de Đordžisa“, reče Fjore razmišljajući naglas.

Nina pogleda prijateljicu s odobravanjem: „Pravac u Duždevu dvoranu, u biblioteci ćemo naći ono što nam treba. Verovatno su to inicijali ili naznaka neke supstance.“

Deca izadoše iz laboratorije i zagnjuriše se među stranice knjiga. Dok je petoro prijatelja tražilo odgovor u stranicama knjiga, u palati Ka d'Ora bilo je veliko komešanje. Zasigurno ta gungula nije bila usled praznične atmosfere. U palati se nije našlo ni jedno jedino ukrašeno drvce, a nekmoli praznično osvetljenje. Dva blizanca-androida Alvize i Barbesa osećali su se odlično zahvaljujući novim mačjim srcima. Ostali, međutim, Irena, Gastilo i Sabina, nisu imali snage da stoje na nogama. Slabi i nejaki, preneti su u Sobu za eksperimente. Njihova životinjska srca su slabila, i za najviše jedan mesec potpuno će stati.

Karkon ih je tako konstruisao: najviše su mogli da žive jedanaest godina. Presađivanje srca bilo je neophodno da bi se održali u životu.

U Sobi za eksperimente je bilo ledeno, zbog promaje prozori i vrata su zveketali, paučina se njihala na tavanici, a podovi su bili ispucali i vlažni.

„Nema više miševa, pojeli smo poslednje koje nam je grof dao. Ne naprežite se, ne dižite se iz kreveta! Sad ćemo proveriti s Višolom je li ostao još neki miš“, rekoše Alvize i Barbesa, nastojeći da umire prijatelje. Njihovo stanje se iz dana u dan pogoršavalo. Dvoje blizanaca upadoše u Sobu planeta da pronađu Jednookog, koji je baš nadgledao rad mehanizama lopti koje se vrte.

Uprkos navaljivanju, Višolo nije dao ni jednog jedinog miša za onemoćale androide. Odmah je zaposlio

Alvizea i Barbesu: „Dobro oribajte žice od tenzijuma i pazite na zdelice kraj prozora“, zapovedi, dodavši krpe androidima.

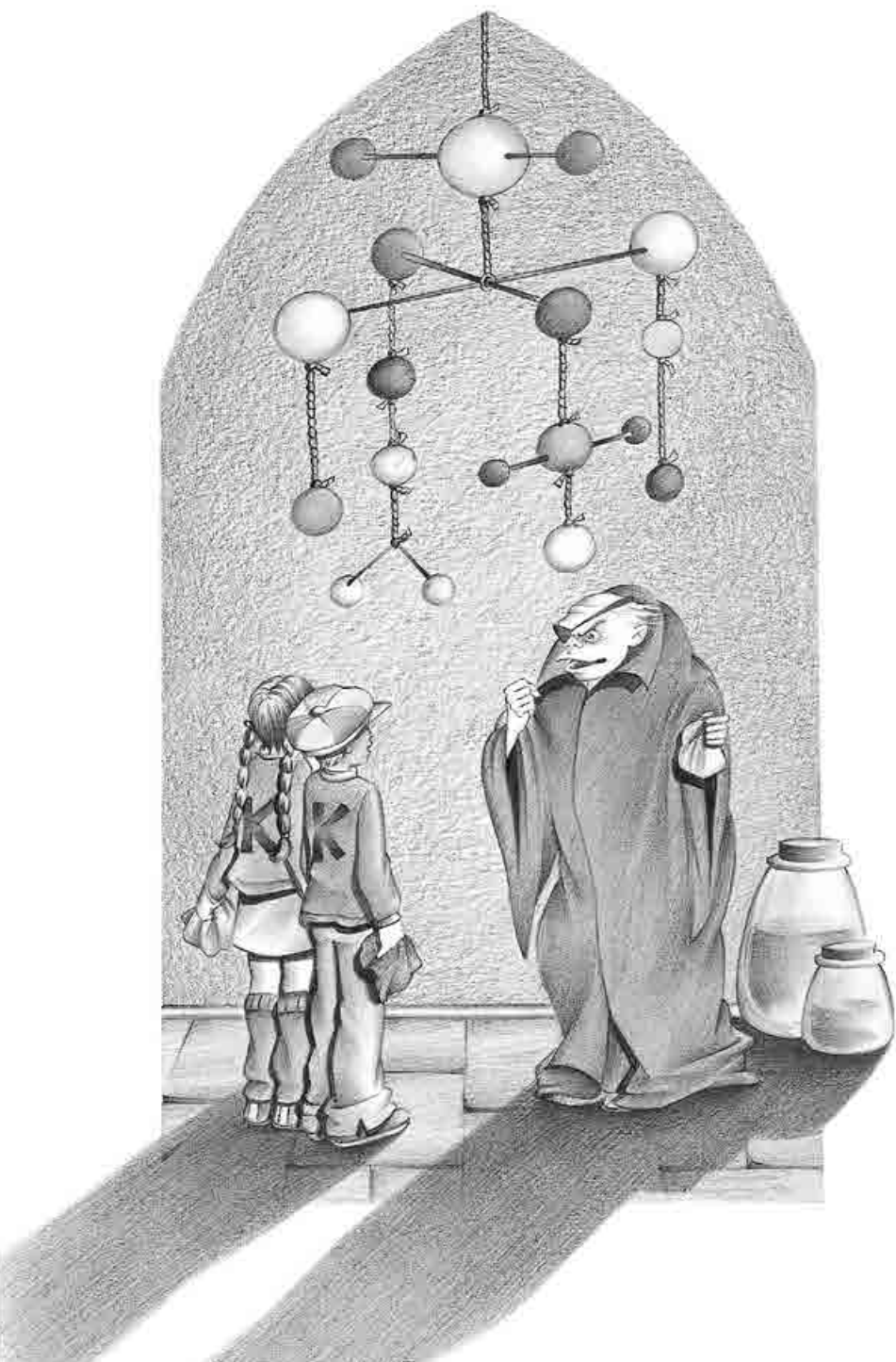
U drugom delu palate, grof je po laboratoriji šetao kao besan ris. Dobro je znao da je morao da se dokopa novih mačaka, kako bi presadio nova srca u androide. Ipak, odlučio je da postoji nešto važnije od lova na mačke. Morao se hitno pozabaviti Ninom i napraviti sledeću zamku. Više nije smeo da rizikuje da devojčica pronade i treću tajnu.

A iznad svega, još uvek nije mogao da se pomiri s činjenicom da mu je ta klinka otela dragocene beleške.

Rukama zamašćenim ombiom, poče da sklapa nekakve kuke i čita prastare alhemijske formule. Bila je to zastrašujuća scena: zadovoljno je posmatrao nekoliko mrtvih golubova koji su se klatili s tavanice. Smišljao je svoj pakleni plan.

On uze jedno staro zlatno pero za pisanje pa ga ubaci u bočicu zelenog mastila. Vidno nadahnut, uze da ispisuje neke nove trikove u crvenu beležnicu, koju je ljubomorno krio u unutrašnjem džepu plašta. Gundajući i pljuckajući tamo-amo, započe pisanje još jednog poglavlja alhemije mraka. Za grofa je već uveliko nastupila šesta karkonska godina, i nije želeo više da gubi vreme.

„Višolooo, nikad te nema kad mi trebaš, prokletnič!“ , urlao je iz sveg glasa. Jednooki, koji je nadgledao

posude s tihim zlatom i đavoljim dimom, žurno otrča grofu, ostavljajući Alvizea i Barbesu u Sobi planeta.

„Evo me, gazda, vama na usluzi!“, pognute glave reče Jednooki.

„Dovuci blizance, treba da odemo u Sobu za vradžbine. Kabitus Morbante je aktivan i treba biti na oprezu“, objasni Karkon, zureći u slugu očima punim besa.

„Sada?“, uplašeno zapita Jednooki.

„Ne, nego sutra! Pa naravno sada! Polazi odmah“, zapovedi grof naglo se okrenuvši da bi otvorio ladicu: unutra su bile tri gvozdene maske. Karkon raširi plašt i stavi ih u unutrašnji džep, zatim izađe iz laboratorije i brzim korakom pređe hodnike osvetljene ponekom lampom. Kad se našao ispred Sobe za vradžbine, vide blizance i Višola kako ga čekaju pred vratima.

„Imamo na raspolaganju samo nekoliko minuta. Kabitus Morbante je otrovan i smrtonosan. Samo sam ja imun, vi stavite ove gvozdene maske i sledite moja naređenja. Ono što predstoji neće biti naivno. Nemojte me razočarati.“ Karkon je bio je smrtno ozbiljan. Međutim, Višolov izraz lica odavao je zabrinutost, kao i lica blizana, koji su drhtali od straha. Nisu shvatali šta zapravo treba da rade u Sobi, ali znali su da je unutra ostala aktivna samo kaljeva peć koja je zaglušujuće pištala: bio je to uređaj u kom je bila zarobljena treća tajna.

Grof upade unutra, a ovo troje hitro staviše gvozdene maske koje su prekrivale usta i nos, a imale su proreze

za oči. Uđoše unutra teško dišući, a neka fina zelenkasta prašina padala im je s plafona na ramena. Bio je to Kabitus Morbante.

Karkon, koga otrovna zrnca nisu ni najmanje plašila, priđe kaljevoj peći i dade precizna naređenja blizancima i Višolu.

Operacija je zapravo trajala samo nekoliko minuta. Kad su Alvize i Barbesa izašli iz Sobe za vradžbine, sa čela su im se slivale graške znoja, a ruke su im se tresle od straha. I Višolo se jedva isteturao van i odmah je seo na stepenice, moleći za trenutak predaha. Kad su skinuli gvozdene maske, na obrazima i oko očiju ostala su im zrnca zelene prašine.

„Sada idite i umijte se! Kabitus Morbante ne može da ošteti vid. Prah je opasan samo kad se udahne“, reče grof kome se žurilo da ostane sam. Jednooki je žmurio i oslanjao glavu na zid, teško dišući. Karkon ga dokači nogom i zaurla: „Ustaj, bitango jednooka! Nemamo vremena za gubljenje. Vreme je da otvorim Sobu s Glasom. Vi se pobrinite da uradite kako sam vam rekao, a ostalo prepustite meni i ostavite me nasamo!“

Tako je i bilo. Misteriozna smrtonosna klopka je bila postavljena. Ovoga puta Karkon je bio siguran da mu predstoji pobjeda: „Prokleta veštičaro, kad budeš došla po svoju treću tajnu, sačekaće te prijatno iznenađenje“, iskezio se trljajući dlanove. „Nećeš više moći da